

at denne Tilbagebetaling ikke maa ske paa en saadan Maade, at den forøger, men at den formindsker Landets Gæld, med andre Ord, at der skal tilvejrbringes et Skattebeløb af samme Størrelse, som Tilbagebetalingen af Nationalbankens Gæld andrager. Herom er der Enighed fra alle Sider, og der foreslaas forskellige Skatteformer i Overensstemmelse med de forskellige Partiers principielle Betragtninger. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har endvidere gjort opmærksom paa, at hvilke Skatter man end vælger, vil det være ønskeligt, at Tilbagebetalingen til Nationalbanken kunde ske straks, og han har fremhævet, at man hertil kunde indskyde som Mellemlid et nyt udenlandsk Laan, saaledes at Valutakreditten formindskes med dette Beløb. Denne Vej tør vi ikke tilraade. Hensigten med Valutakreditten er jo ikke, at amerikanske Dollars skal føres til Landet, omdannes til danske Kroner og indgaa i Landets Liv som flere Sedler, Hensigten med Valutakreditten er, at den skal være til Stede, eventuelt en kortvarig Tid benyttes, men derpaa atter tilbagebetales indenfor selve Valutakreditens Midler og Ramme. Hvis man optager et nyt Laan og gør en Del af Kreditten til et fast Laan, betyder det, at denne Del indgaaer i Erhvervslivet som en Forøgelse af de Om sætningsmidler, der er i Omløb. Derfor tør vi ikke tilraade det, men vi erkender Rigtigheden af den Betragtning, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at Tilbagebetalingen bør ske straks saa vidt muligt, og vi har ogsaa tilladt os at pege paa en Vej, hvorved dette kunde muliggøres; men baade denne Tanke, der var formet i et Ændringsforslag, og andre Tanker i Retning af at føre denne Sag videre har vi ment det rigtigt, saaledes som Sagen forelaa, ikke nu at bringe frem i dette høje Ting. Men idet altsaa Sagen ogsaa paa dette vigtige Omraade ligger saaledes: Enighed om Nødvendigheden af Tilbagebetaling, Enighed om Nødvendigheden af, at det sker gennem Udskrivning af Skatter, Enighed tillige om, at det er ønskeligt, at Skatteopkrævningens Udstrækning over en længere Tid ikke forhaler Tilbagebetalingen, siger jeg atter, at Uoverensstemmelserne her ikke er saa store, at de bør føre til, at Ordningen glipper, de bør ikke føre til et Brud, en Krise, og hvad dermed følger.

Der er aldeles utvivlsomt store Vanskeligheder tilbage i Spørgsmaalet om Skatterne, fordi Skatternes Berettigelse, og hvad der bør ske gennem Skattepolitikken, er et af de Omraader, hvor de forskellige Opfattelser vistnok bundet stør-

kest og fastest i Partierne, men de faktiske Forhold indenfor Rigsdagen, de faktiske Forhold indenfor vor Forfatning og endelig det faktiske Forhold: at denne Sag ikke taaler Udsættelse, men kræver Løsning, bevirker, at man vel ogsaa kunde finde en Vej til at forene Partiernes Opfattelse paa dette Punkt, som jo drejer sig ikke om en Ændring af vor Skattelovgivnings Principper, men om en midlertidig Ordning, strækkende sig over et eller to Aar. Jeg tillader mig derfor ligesom andre ærede Talere at anbefale, at denne Sag nu føres videre frem.

De Ændringsforslag, vi har stillet, er skildret af den ærede Ordfører, hvis Parti har tiltraadt dem, og jeg skal ikke forhale Forhandlingerne ved at gentage et Referat heraf, men kun slutte med at sige, at det er i Aar Tiaaret, siden den Krig udbrød, hvis Forløb har medført Vanskeligheden for vort Seddelvæsen, som den har medført Forstyrrelser i Seddelvæsenet i hele den Verdensdel, som vi tilhører. Intet af, hvad der er foregaaet af Forhandlinger her i Tinget eller i Udvalg eller i Underudvalg, giver mig Anledning til at betvivle, at der er et alvorligt Ønske hos alle Partier om, at dette Tiaar ikke maa udløbe, inden en endelig Løsning af dette Spørgsmaal er tilvejebragt.

Erhvervsministeren (Stawning): Under Hensyn til det Ønske, som jo ganske aabenbart ligger bagved den nu stedfindende Forhandling, nemlig at prøve ogsaa det sidste Stykke af Vejen, som Forslaget skal, til fortsatte Forhandlinger, der eventuelt kunde resultere i, at Sagen fik en endnu større Tilslutning, end den har opnaaet under Behandlingen hidtil, skal jeg afholde mig fra paa dette Stadium at gaa ind i en egentlig Diskussion om de her rejste Spørgsmaal. Jeg kan med Ordføreren være enig om at beklage, at der ikke paa dette Stadium er opnaaet Enighed, og jeg maa med den sidste ærede Taler være enig i, at hvis der er den Villighed til Stede hos alle, som han gav Udtryk for, maa det ogsaa være muligt i Løbet af den Uge, der endnu er tilbage inden Jul, at tilvejrbringe den Enighed, som fører Sagen igennem, ikke blot med det knebne Flertal, der foreligger i dette høje Ting for visse af Forslagene, men ogsaa med den Tilslutning, som for Sagens egen Skyld vil være saa uhyre værdifuld.

Af Enkeltheder, der kunde være Grund for mig til at nævne, er der den, der angaar den høje Kurs, hvortil man vil have